

JUSSI SUOMELA

POHJOISEN PATRIOOTIT 2

POHJOISEN PATRIOOTIT 2

Kiitokset

Saijalle, Annelle sekä Sadulle

JUSSI SUOMELA

**POHJOISEN
PATRIOOTIT 2**

© 2020 *Suomela, Jussi*

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-801-947-3

Kurt Nylundia jännitti. Se tuntui hänestä hassulta. Hän ei ollut jännittäjätyyppejä. Useimmiten hän hoiti asian kuin asian omalaatuisen rennolla tyylillään, jännittämättä. Tämä kuitenkin oli poikkeuksellinen hetki, joka sai vanhan ketunkin ihon kananlihalle. Kurt halusi saada tästä mahtavasta näkymästä täydellisen kuvan. Hän näyttäisi kaikille, ettei ollut vielä menneen talven lumia. Tulihan tilaisuuksia tietenkin tämän jälkeenkin, mutta hän halusi olla ensimmäinen, joka toisi kuvan toimitukseen. Hän myös halusi oman lehtensä olevan ensimmäinen, joka uutisoi uumajalaisille tästä.

Nylund taisteli käsissään olevan ohjaimen kanssa. Hän oli liian vanha tällaiseen. Ennen riitti, että löysi korkean rakennuksen ja kiipesi sinne. Tällä kertaa kuva olisi jäänyt saamatta. Ei Uumajassa ollut yhtään korkeaa rakennusta, ainakaan tarpeeksi korkeaa tähän tarkoitukseen. Oli tästä nykYTEknologiasta siis apuakin. Kuva piti saada korkealta. Tarpeeksi korkealta, jotta koko suunnaton joukko näkyisi ja lehden lukijat saisivat oikean kokonaiskuvan määrästä.

Kurt alkoi päästä jyvälle ohjaimista. Drone alkoi totella häntä. Kurt ohjasi vasemmalle, oikealle, ylös, alas. – Katsos, oppii vanhakin vielä uusia temppuja, hän mietti. Drone lensi jokisataman yllä nokka kohti lentokenttää ja Kurt näki laseistaan kuvan, johon

drone katsoi. Drone lensi varmasti yli sadassa metrissä ja näin ylhäältä näki, miten lentokentän alue sitä ympäröivine peltoineen kuhisi kuin muurahaiskeko keväällä. Lentokentän kiitorata näkyi selvästi. Omituisesti siellä kuhisi kaikkea muuta kuin lentokoneita. Lentokenttää ympäröivillä pelloilla kohosi teltoja telttojen viereen. Teltat oli pystytetty ruutukaavaan sääntilliseen saksalaiseen tyylin tietysti, vaikka sotilaat eivät saksalaisia olleetkaan. No, uussaksalaisia he nyt ainakin olivat. Teltta-alueen pystysuorat kujat olivat kapeampia kuin vaakasuorat, jotka olivat ikään kuin pääkatuja.

Kurt ohjasi dronen vieläkin korkeammalle. Hän halusi saada koko näytelmän ikuistettua. Ei tällaista ollut ennen Ruotsissa nähty. Toisessa maailmansodassakin ruotsalaiset olivat pystyneet pysymään puolueettomina. Nyt he tosin olivat hyviksiä hyvien puolella.

– Uskomatonta, Kurt sanoi ääneen ja seurasi suunnatonta operaatiota. Harva on nähnyt tällaista muualla kuin elokuvissa ja oikeasti se on vielä paljon mahtavampaa.

Uumajan lentokentälle oli alkanut kerääntyä sotilaita ja sotilaskalustoa tämän viikon alusta alkaen ja heitä oli jo arvioiden mukaan tuhansia tai jopa kymmeniätuhansia. Illalla pidettäisiin tervetuloilaisuus sotilaille lentokentällä, johon osallistuisi koko kaupungin kerma. Tilaisuus olisi avoin yleisölle ja odotettavissa olisi suuri tapahtuma, vähän niin kuin keskikesän festivaalit.

Kurt oli tyytyväinen saamiinsa kuviin ja ohjasi dronen takaisin. Hän kuunteli sotaväestä lähtevää metakkaa ja haisteli joka paikassa leijuvaa dieselintuoksua. Hän sai lennokkinsa maahan, pakkasi tavaransa ja lähti kohti lehden toimitusta vastapäätä raatihuoneen toria. Tarkoitus oli tehdä tästä juttu nettilehteen, joka piti saada bittiavaruuteen mahdollisimman pian. Huomiseen printtilehteen hän painaisi saman jutun ja yhdistäisi siihen illan tervetuloilaisuuden. Pitkä päivä oli siis tulossa, jälleen kerran. Tai ei ilta nyt niin työltä tuntuisi. Tapahtumassa olisi varmasti leppoisa tunnelma. Hän ottaisi vaimonsa Birgitten ja heidän parikymppisen tyttärensä mukaan. Niin, tytärkin tulee mukaan, Kurt mietti hieman ärtyneenä.

Kurtin ja Birgitten oli ollut tarkoitus pysyä lapsettomina ja nauttia elämästä, matkustella ja hemmotella toisiaan elämänsä loppuun asti, mutta toisin kävi. Kun Birgitte kertoi olevansa raskaana, Kurt ei ollut aluksi uskonut. Birgitten piti vakuutella, että oli tosissaan eikä tämä ollut hänen omituista huumoriaan. Kurtin mielentilat olivat muuttuneet uutista seuranneina päivinä epäuskosta pettymykseen ja suoranaiseen vihaan. Hän olisi halunnut abortoida raskauden, mutta Birgitte ei ollut suostunut siihen. Se oli ollut heidän ensimmäinen suuri riitansa, kymmenen vuotta ensitapaamisen jälkeen. Amelia syntyi Kurtin vastustuksesta huolimatta. Vauvavuodet olivat vaikeita. Oli ihme, että he pysyivät yhdessä.

Ehkä se oli Birgitten ansiota. Ehkä hän tunsu syyllisyyttä raskaudestaan ja teki kaikkensa, jotta heidän elämänsä olisi muuttunut mahdollisimman vähän. He matkustelivat edelleen paljon. Kävivät illanistujaisissa ja elivät toisilleen niin kuin ennenkin. Kurt ei ollut kiintynyt Ameliaan, niin kuin isän kuuluisi kiintyä tyttärensä. Tätä oli hänen oma isänsäkin sanonut. Toki, isä oli vanhoillinen eivätkä he olleet samaa mieltä juuri mistään. Nyttemmin Kurt oli oppinut ainakin sietämään Ameliää. Amelia oli enemmänkin yksi heidän kavereistaan kuin heidän tyttärensä. Nyt he pystyivät tekemään yhdessä asioita, joita Kurt oli haaveillut Birgitten kanssa tekevänsä. Loppujen lopuksi heidän elämänsä oli muuttunut melko vähän. He olivat jatkaneet hyvää elämäänsä niin kuin ennenkin. He olivat vapaamielisiä maailmankansalaisia, jotka halusivat nauttia elämän iloista ja olivat pyrkineet opettamaan Ameliankin sellaiseksi. Ainakin Kurtin mielestä he olivat onnistuneet siinä enemmän kuin hyvin.

Kurt tervehti kolleegoitaan kävellessään toimituksen läpi ja istahti pöytänsä ääreen. Hän latsi kuvat sekä videon dronen muistitikulta ja alkoi tarkastella niitä. Hän valitsi kuvista parhaimmat ja alkoi sommitella niitä jutuksi. Työ keskeytyi päätoimittajan tullessa huoneestaan ja huutaen kaikki koolle.

– Tänään on se tervetulotilaisuus, päätoimittaja aloitti henkilökunnan päästyä hänen huoneeseensa. – Osa teistä on menossa sinne toimittajina ja osa ihan vain siviilinä. Muistakaa tietynlainen varovaisuus. Siellä on tuhansia sotilaita. Uumajan kaupungissa ei ole nähty tällaista ikinä.

Päätoimittaja piti tauon. Hetken kuluttua hän katsoi muita ja aloitti. – Minä tiedän, että te kaikki ette tästä pidä mitä nyt tulen sanomaan, mutta sanon sen silti. – Minä määrään, että toimittajina sinne menevät ainoastaan miespuoliset ja toivon, että te naiset jätte tänään kotiin, ihan vain oman turvallisuutenne vuoksi. Tuli täydellinen hiljaisuus ennen kuin taivas repesi. – Kuinka sinä uskallat, joku huusi. – En olisi sinusta uskonut, kuului toisaalta. – Siinä kaikki. Jatkakaa töitänne, päätoimittaja yritti huutaa metelin yli.

Kesti tovin ennen kuin päätoimittajan kehotuksella oli mitään merkitystä, mutta pikkuhiljaa väki poistui toimistosta ja siirtyi päivittelemään tapahtunutta muualle. Päätoimittaja istahti tuoliinsa. Kyllä hän tiesi sanomansa riskit. Oli hyvin mahdollista, että hänellä ei enää ollut työpaikkaa tässä lehdessä. Ja jos miettii vastaavanlaisia tapauksia, tuskin hänellä olisi työpaikkaa enää koko media-alalla. Siitä huolimatta päätoimittaja tunsikin tehneensä oikein.

Kurt katseli ulos ikkunasta heidän ajellessaan jokisataman sillalla E4-tietä pitkin kohti lentokenttää. Kurt olisi halunnut tulla

tilaisuuteen taksilla, mutta Amelian poikaystävä oli välttämättä halunnut tarjota kyydin paikalle. Kurt ei pitänyt Stefanista. Hän ei ymmärtänyt miten Amelia oli voinut valita tuollaisen miehen itselleen. He olivat olleet yhdessä jo yli vuoden ja Kurt alkoi pelätä, että Stefan oli tullut jäädäkseen. Jo Stefanin ulkonäkö ärsytti Kurtia. Stefan oli lyhyenlöntä ja roteva ja jotenkin liian ruotsalaisen näköinen vaaleanruskeine hiuksineen ja sinisine silmineen. Tarkemmin ajatellen hän ehkä muistutti enemmän suomalaista kuin ruotsalaista. – Hyi helvetti, Kurt sanoi melkein ääneen. – Hemmetin junttikansa, hän ajatteli.

He tulivat lentokentälle johtavalle liikenneympyrälle ja Stefan kysyi ajo-ohjeita. – Miksi tarjota kyytiä, jos ei tiedä minne ajetaan, Kurt ajatteli, mutta neuvoi tälle kohteliaasti suunnan. Ilman Kurtin lehdistökorttia lentokentälle olisi tällaisena päivänä aivan turha yrittää saada autoa, mutta heille oli varattu paikoitustilaa sekä lehdistölle oma alue, jossa seurata tilaisuutta. – Siksi varmaan Stefankin tunki mukaan. Pirun pyrkyri, Kurt mietti ja katsoi kuljettajaansa halveksiva ilme kasvoillaan. Tunnetta, jota oli koko ajan yhä vaikeampi peitellä.

He löysivät autolle paikan ja Stefan nousi autosta avatakseen Amelialle oven ja auttaakseen tämän ulos autosta. Kurt katsoi nuortaparia heidän kävellessä käsikynkkää parikymmentä metriä hänen takanaan. – Taluttaa nyt naista. Mikä urpo sovinitisika! Eikö

hänen mielestään naiset ole tarpeeksi vahvoja kävelläkseen omilla jaloillaan, Kurt mietti ärtyneenä ja etsi heille merkittyjä istumapaikkoja.

Tilaisuus oli jo alkanut ja kaupunginjohtaja piti puhettaan yleisölle. Hän seisoj lavalla kiitoradan edessä, jossa myöhemmin illalla soittaisi joukko Ruotsin huippuartisteja. Sotilaat olivat kokoontuneet vapaaseen muodostelmaan kiitoradalle, joka oli luonnollisesti suljettu liikenteeltä täksi illaksi. Sotilaita oli kerääntynyt paljon paikalle. Heitä oli niin paljon, että ainoastaan upseerit ja osa rivisotilaista sai osallistua tilaisuuteen. Muiden kohtalona oli kuunnella musiikkia kauempaa telttakasarmilta. Lehdistölle oli varattu paikat ylempää katsomosta, mutta tarkoitus oli jalkautua yleisön joukkoon virallisen tilaisuuden loputtua.

Kesti tovin kunnes kaupunginjohtaja sai kuivakkaan puheensa loppumaan. Hän toivotti kaikille mukavaa iltaa ja pyysi ensimmäisen artistin lavalle raikuvien aplodien kera. Musiikki alkoi soida ja Kurt nousi ylös ja pyysi muita mukaansa. Stefan ei olisi halunnut lähteä alas ja pyysi, jos he voisivat seurata esiintyjiä täältä ylhäältä. – Ei missään nimessä. Totta kai me haluamme mennä juttelemaan ihmisille, vai mitä Birgitte. – Tietysti. Sitähän varten me olemme tänne tulleet. Tämä on loistava tilaisuus tutustua uusiin ihmisiin, Birgitte vastasi iloisena. – Niin, siinä kuulitte. Te voitte jäädä tänne, jos ette halua tulla, Kurt sanoi Stefanille ja Amelialle, joka

myös vaikutti jostain syystä haluttomalta lähtemään mukaan.

– Minä haluan Amelian mukaan, Birgitte sanoi ja otti tätä kädestä kiinni ja veti mukaansa. He lähtivät ja Kurt nappaili kuvia vastaan kävelevistä sotilaista ja tervehti näitä kohteliaasti. Stefan lähti vastentahtoisesti seuraamaan heitä.

– Eivätkö ole komeita ja rohkeita nuoria miehiä. Ja he ovat tulleet tänne meidän avuksemme. Vai mitä Birgitte, Kurt sanoi Birgittelle, jonka luuli olevan vieressään. Kurt katsoi ympärilleen ja huomasi olevansa yksin. Hän kääntyi takaisin ja etsi katseellaan seuralaisiaan. Hetken kuluttua hän huomasi heidät. Muutamia sotilaita jutteli heidän kanssaan. – Heti löysivät juttuseuraa, Kurt ajatteli mielissään. Hän käveli paikalle ja tervehti muita. Sotilaat silittivät Amelian ja Birgitten hiuksia.

– Kurt. Hyvä, kun tulit. Lähdetään pois täältä, Stefan sanoi.

– Miksi, Kurt kysyi ihmetellen. – En pidä tästä. Lähdetään pois, Stefan vastasi. – Sinä voit aivan vapaasti lähteä. Me pääsemme täältä kyllä muulla kyydillä, Kurt vastasi ärtyneesti. Paikalle tuli enemmän sotilaita kokeilemaan naisten hiuksia ja halailemaan heitä. Birgitte näytti nauttivan nuorten miesten huomiosta. Kurtia hymyilytti. Sellainenhan Birgitte oli aina ollut. Nautti miesten huomiosta yli kaiken. Mutta ei se Kurtia haitannut.

Päinvastoin kuin Birgitte Amelia ei näyttänyt nauttivan tilanteesta. Sotilaita oli tullut hänen ympärilleen niin monta, ettei

tyttöä edes näkynyt. Kurt yritti jutella englanniksi sotilaille, jotka piirittivät Birgitteä, mutta ei saanut vastakaikua. Hän yritti uudelleen ja otti yhtä sotilaista käsivarresta kiinni. Sotilas veti kätensä irti ja sanoi Kurtille jotain mitä tämä ei ymmärtänyt. Kurt kuuli Birgitten kikattelun ja päätti tyytyä odottelemaan kunnes sotilaat saivat tarpeekseen naisten hiuksista.

Stefan yritti hajottaa rinkiä, joka oli kerääntynyt Amelian ympärille, mutta hänet tönäistiin pois. – Tule nyt hyvä mies auttamaan, Stefan huusi Kurtille. – Etkö sinä ymmärrä, mitä nuo tekevät heille. – Mitä sinä nyt vauhkot? Kyllä he pian kyllästyvät. Eivät vain ole nähneet ennen vaaleita hiuksia, Kurt huusi takaisin ja syventyi puhelimeensa.

Stefan yritti uudelleen saada Amelian pois miesten keskeltä. Hän sai revittyä pari kolme sotilasta pois ja näki Amelian. Tämä oli kaadettu. Yksi miehistä piti häntä paikoillaan, toinen piti kätensä tämän suun edessä, kun pari muuta yritti saada kireiden farkkujen nappeja auki. Stefanin ja Amelian katseet kohtasivat ja Amelia aneli silmillään apua. Samalla Stefan tunsu iskun ohimollaan ja kaatui maahan. Hyökkääjä tuli perässä. Mies hyppäsi Stefanin päälle ja alkoi lyödä tätä. – Seraw! Seraw, joku huusi ja viittosi tätä takaisin. Hyökkääjä ei lopettanut Stefanin lyömistä. – SERAW, sama sotilas huusi kovempaa. Hyökkääjä lopetti ja meni takaisin ringiin. Stefan nousi ylös silmäkulma verta vuotaen.

– Kurt! Jumalauta Kurt! Etkö sinä ymmärrä, että nuo raiskaavat Amelian ja Birgitten. Kurt näytti järkyttyneeltä. Hän meni toiseen rinkiin, jossa hän oli Birgitten viimeksi nähnyt. Hän pyysi kohteliaasti miehiä siirtymään, mutta häntä tönäistiin voimakkaasti pois. Kurt katsoi pelokkaasti Stefania, joka juoksi poispäin heistä ja oli jo ehkä viidenkymmenen metrin päässä. – Stefan! Stefan, minne sinä menet, Kurt huusi hätääntyneenä. Kurt ei tiennyt mitä tehdä. Hän yritti huutaa apua, mutta meteli oli niin kova, että hänen äänensä ei kantanut muutamaa metriä pidemmälle. Hän kuuli Amelian huutavan apua. Miksi nuo tekevät meille näin? Mehän olemme samalla puolella, Kurt mietti hädissään. Hän oli avuton. Ei pystynyt tekemään mitään. Hän vain seisoj paikoillaan ja katsoi maahan jalkojensa eteen.

Kurt kuuli auton lähestyvän nopeasti kovilla kierroksilla. Hän näki Stefanin Volvon kiitoradalla. Stefan ajoi miesporukan eteen. Hän nousi autosta jonkinlainen naamari päässään. Vasemmassa kädessä hänellä oli suihkupullon näköinen astia ja oikeassa kädessä keppi. Stefan huusi jotain ja alkoi suihkuttaa pullosta oranssia ainetta sotilaiden päälle. Nämä alkoivat huutaa ja hieroivat silmiään. Stefan löi miehiä astalollaan ja potki heitä kauemmas samalla ruiskuttamalla lisää oranssia nestettä näiden päälle. Amelia tuli näkyviin miesten keskeltä. Hänen naamastaan

vuoti verta ja paita oli revitty rikki. Stefan veti tytön jaloilleen ja talutti tämän nopeasti autoon.

– Stefan! Ole kiltti Stefan. Auta Birgitteä myös. Hän on tuolla, Kurt huusi järkyttyneenä ja osoitti toista miesrinkiä. – Mene kuskinpenkille ja ole valmis ajamaan, Stefan huusi Kurtille.

Kurt sai jalkoihinsa liikettä. Hän meni autoon. – Oletko kunnossa, Kurt kysyi Amelialta. – Olen. Pitää päästä pois täältä. Missä äiti on, Amelia kysyi hädissään. Samassa auton ovi avautui ja Stefan paiskasi Birgitten takapenkille. Hän kiersi auton ja tuli pelkääjän paikalle. Aja, Stefan komensi Kurtia. - Ja laita ovet lukkoon. Kurt lähti ajamaan. Autoa lyötiin ja potkittiin. Oluttuoppeja lensi tuulilasiin vähän väliä Kurtin hurjastellessa ihmisten seassa yrittäen päästä pois lentokentältä.

– Oletteko kunnossa, Stefan kysyi Amelialta ja Birgitteltä. – Olen minä. Kiitos Stefan. Miksi ne tekivät meille noin, Birgitte kysyi järkyttyneenä. Amelia ei vastannut Stefanille mitään. Hän vaikutti jo päässeen yli tapahtuneesta. – En tiedä Birgitte, Stefan vastasi. – Pitäisikö soittaa poliisille, Kurt kysyi varovaisesti. – Eivät tässä nyt poliisit auta. Tuolla on armeijan verran sotilaita. Uumajassa ovat nyt viidakon lait voimassa. Me lähdemme pois täältä vielä tänään, Stefan vastasi heidän ajaessaan E4-tien sillalla kohti kaupunkia.

Stefanin Volvo oli parkkeerattu Kurtin ja Birgitten talon eteen. Amelia oli vanhempiansa kanssa asunnossa pakkaamassa tavaroita. Stefan tutki auton saamia vaurioita. Klommoja klommojen päällä, mutta muuten auto vaikutti ehjältä. Hän painoi paperilla silmäkulmassaan olevaa haavaa, joka vuoti vieläkin. Amelia ja Birgitte olivat saaneet silmiinsä Stefanin suihkuttamaa pippurisumutetta ja Amelialla oli kasvoissa pieni haava. Muuten he olivat kunnossa. Birgitte oli järkyttynyt tapahtuneesta, samaten Kurt. He eivät pystyneet käsittämään, miksi sotilaat olivat tehneet heille niin. Heidän piti olla samalla puolella taistelussa pahaa vastaan. He eivät vain pystyneet ymmärtämään sitä. Stefan painoi auton torvea hoputtaakseen muita kiirehtimään. Stefanilla oli oma saari maaseudulla Uumajan lähistöllä. He olivat lähdössä sinne niin pian kuin mahdollista.

Vaikka Uumajan keskusta vaikutti rauhalliselta eikä mikään tällä hetkellä viitannut sotilaiden tulevan kaupunkiin, Stefan ei halunnut riskeerata lähtöä. Sotilaat olisivat täällä ainakin muutaman päivän ennen kuin maihinnousu Suomeen alkaisi. Stefan piti enemmän kuin todennäköisenä, että sotilaat tylsistysisivät ennen sitä ja tulisivat joukolla keskustaan. Hän ei halunnut olla silloin täällä. Eikä hän missään tapauksessa halunnut Amelian tai Birgitten olevan täällä. Kurtista ei olisi niin väliksi, mutta ilmeisesti hän tulisi myös

Saksa on taas kerran liittolaistensa kanssa lähtenyt valloittamaan lisää elintilaa naapureiltaan. Tällä kertaa asialla on Saksan sosialistinen viides valtakunta. Keski-Euroopassa liiton laajenemisyrietykset pysähtyivät harmittavasti Visegrad – maiden puolustukseen. Nyt heikko kohta itään, Venäjän suureen valtakuntaan, yritettiin löytää pohjoisempaa. Patrioottien hallitsema Suomi oli tässä avainasemassa.

Ajalla, ennen kuin rautaesirippu uudelleen jakoi Euroopan kahtia, Ruotsi lähti innosta puhkuen mukaan rakentamaan uutta tuhatvuotista valtakuntaa Saksan rinnalle. Aluksi kaikki menikin hyvin. Kuherruskuukauden jälkeen sosialistinen paratiisi näytti kuitenkin todellisen luonteensa ja Ruotsista tuli viidennen valtakunnan uskollinen sätkynukke. Tämä kuitenkin sopi maan hallitukselle ja sen kannattajille enemmän kuin hyvin. Tätä he olivat halunneet jo vuosikymmeniä, olla osa globaalia valtakuntaa. Konservatiivisen patriarkaliskmin keinotekoinen tuote, kansallisvaltio, oli lopultakin saatu tuhottua.

Vastarintaa maassa kuitenkin oli, ja koko ajan kasvavassa määrin. Eivät Ruotsin patriootit olleet luovuttaneet, vaikka heidät oli jo aikoja sitten ajettu maan alle. He olivat kaikessa hiljaisuudessa rakentaneet organisaatiotaan ja parantaneet iskukykyään.

Tarina seuraa Ruotsin patrioottien vastarintaa ylivoimaista vihollista vastaan maihinnousun aattona ja sen jälkimainingeissa. Olisiko heillä mahdollisuus saada oma maansa takaisin vai vaipuisiko se ikiajoiksi sosialistien syliin? Tulisiko lopulta koko Pohjolasta osa sosialistista valtakuntaa?

BoDTM
BOOKS on DEMAND